

tigt, det er vi ikke i mindste Maade uenige om. Men hvem er det, der har lagt disse Byrder paa Kommunerne, og hvem er det, som har søgt at skaane Kommunerne for disse Byrder? Ja, det er de konservative Partier, navnlig Venstre, der har ønsket, at Kommunerne skulde bære en stor Del af Byrderne ved den sociale Lovgivning, og lige saa afgjort er det Socialdemokratiet, der, hvor der har været Lejlighed til det, har udtalt Ønsket om det modsatte, men saa har man ude omkring i Landet sagt: Saadan er Socialdemokraterne altid, de raaber bare paa Staten, vi synes, det skal være Kommunerne. Jeg forstaa godt den Politik ud fra Venstres Synspunkt, for hvorledes er Stillingen? Den er saadan, at der, hvor der er flest Smaafolk, der er der størst Krav om sociale Udgifter, men der, hvor der er flest Smaafolk, har Socialdemokratiet ogsaa størst Indflydelse, og saa er det saa rart at kunne sige: Dér, hvor Socialdemokraterne regerer, bliver det altid dyrt, dér bliver Ligningsprocenten høj o. s. v. Men man har altsaa selv gjort, hvad man kunde, for at den skulde blive høj netop i de paagældende Kommuner. Hovedfejlen ved den Politik at lægge saa stor en Del af de sociale Udgifter over paa Kommunerne er den, at man ikke fordeler de Skatter, der skal dække disse Udgifter, retfærdigt over Landet, for det afhænger fuldstændig af vedkommende Kommunes økonomiske Forhold — om der er mange store Skatteydere eller mange smaa Skatteydere —, hvor stærkt Byrden kommer til at tynde. Jo flere store Skatteydere der er, des mindre bliver Ligningsprocenten. Jo større Udgifterne til sociale Foranstaltninger er, og jo flere smaa Skatteydere og færre store Skatteydere der er, des større bliver Ligningsprocenten. Følgen bliver, at en Skatteyder i en Kommune af denne sidste Art kommer til at betale en meget stor Del af Udgiften til Aldersrente og af de øvrige sociale Udgifter. Ud fra det Synspunkt, at vi ønsker den mest mulig ensartede Fordeling af Udgifterne til de sociale Formaal, har Socialdemokratiet altid hævdet, at største Parten af disse Udgifter skulde bæres af Staten, hvorved de kan fordeles ligeligt paa Skatteyderne i hele Landet i Forhold til Evnen. Det er Venstre, som har Æren for, at det er blevet anderledes. Derfor udtrykker jeg min ubetingede Glæde over, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard nu har faaet Øjet aabent for det uretfærdige i, at Udgifterne hviler paa denne Maade. Jeg skal love det ærede Medlem, at naar der foreligger Anledning dertil, skal denne værdifulde Udtalelse

blive husket og foreholdt Venstre, hvis det fremdeles ønsker at fortsætte denne Politik med Hensyn til Ordningen af, hvem der skal bære Udgifterne til de sociale Love.

N. Neergaard: Det er jo paa et tidligere Tidspunkt end sædvanligt, at Ordførerne faar Ordet for at replicere, nemlig inden Talerrækken er udtømt. Forhaabentlig kan vi til Gengæld fatte os saa meget kortere.

Den højtærede Trafikminister tilbagedviste med alle Tegn paa Indignation en Udtalelse af mig om, at der maatte ske en klækkelig Nedsættelse af Godstaksterne, særlig af Taksterne for Vognladningsgodset, og at jeg vilde kunne tænke mig en Nedsættelse her af 25 pCt. Den højtærede Finansminister delte denne Indignation. Den højtærede Trafikminister søgte at afkræfte dette Krav ved at fremføre Eksempler paa Godstakster i Udlandet, som var højere end vore. Ja, disse Ting kan man jo bedst se paa i et Udvalg, men jeg maa gøre opmærksom paa, at de Betragtninger, som den højtærede Minister gjorde i saa Henseende, og som han jo udviklede med saa overordentlig stor Udførlighed, kommer Sagen overmaade lidt ved. Thi selv om der er højere Godstakster paa forskellige Varer i Udlandet end her, er det jo vore egne Forhold, vi har at tage Hensyn til, og Situationen her i Landet er den, at vi befinder os i en Krise af stor Alvor og Dybde, og at det til Afhjælpning af denne Krise — det er man enig om fra forskellige Sider, fra hvilke man ellers er uenig om meget mellem Himmel og Jord — først og fremmest er nødvendigt at faa Godstaksterne ned. Derfor maa det, uanset hvorledes Godstaksterne ligger i andre Lande, være et Krav her i Landet, at de nedsættes saa meget, som ske kan, uden at Statsbanerne, bortset fra Renteydelsen, kommer til at give Underskud. En betydelig Nedsættelse kunde utvivlsomt foretages, hvis man blot vilde Midlerne, de Midler, jeg saa mange Gange har peget paa: Reduktion af Personalet, Nedsættelse af de Lønninger, der ikke staar i Forhold til det nuværende Kroneniveau og Prisniveauet, en Nedsættelse eller Afskaffelse af Konjunkturtillæget. Men man vil hverken det ene eller det andet.

Det er i øvrigt overordentlig interessant at lægge Mærke til, hvor overmaade forskelligt Ministeren ser paa disse Forhold, alt efter som han sidder paa Oppositionsbænken eller paa den Bænk, hvor han nu er placeret. I Samlingen 1921 foreslog og gennemførte daværende Trafikminister Slebsager meget betydelige Nedsættelser af Taks-